

תת"ע (עכו) 7186-02-24 - טלאל ח'טיב נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 7186-02-24 - טלאל ח'טיב נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 7186-02-24

טלאל ח'טיב

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[23.09.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 17.06.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 09.09.2024.

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ

1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

המבקש טען כי מעולם לא קיבל זימון לדין, יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה נמסר לידי

המבקש והמבקש אף חתום על הזימון.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדן, ובהעדר ראיה ראשונית כלשהי התומכת בטענת המבקש לפיה מעולם לא

קיבל את הזימון ליד, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדין אשר נקבע

בענייני, ואין למבקש אלא להלין על עצמו.

בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאיב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל

באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין",

מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור,

על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינינו.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה אולם לא פירט כלל את כפירתו. ברע"פ 8427/17

מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש

לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על

בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

לאור כל האמור, הבקשה נדחת.

המזכירות תמציא העתק החלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ' אלול תשפ"ד, 23 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.